

ஆறு புள்ளிகள்

:s :i ::x :d :o :t :s

இளம்
லூயிஸ்

பிரெயிலின் கதை

தமிழில்: குமரேசன் முருகானந்தம்

ஆங்கிலத்தில்
ஜென் பிரையன்ட்

படங்கள்
போரிஸ் குலிகோவ்

லூயிஸ் பிரெயில், தன் கண் பார்வை இழந்தபோது, அவனுக்கு வயது ஐந்து. அவன், மற்ற அனைவரையும் போல் வாழ வேண்டுமென்று தீர்மானித்த ஒரு புத்திசாலிப் பையன், மேலும் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அவன் விரும்பியது படிக்கவேண்டும் என்றே. பாரிசில் இருந்த, பார்வையற்றவர்களுக்கான பள்ளியில் கூட அவனுக்கு படிக்க புத்தகங்கள் இல்லை.

அதனால் அவன், தொட்டு வாசிக்கக்கூடிய முறையில் எழுதும் புதிய முறைமைக்கு ஏற்ற சுய எழுத்துக்களை கண்டு பிடித்தான். பார்வையற்ற சமூகத்தால் இன்றும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற புத்திசாலித்தன ஒரு முறைமையது அது. அனைத்து பார்வையற்றவர்களுக்கும் வாசிக்க உதவிய இந்த அற்புதமான இளம் கண்டுபிடிப்பாளரின் கதையை ஜென் பிரையன்ட் மற்றும் போரிஸ் குலிகோவ் எழுச்சியூட்டும் வகையில் பகிர்ந்துக் கொள்கிறார்கள்.

மனிதகுலம் குட்டன்பெர்க்கிற்கு கடன்பட்டு இருப்பது போல்,

பார்வையற்றவர்களாகிய நாங்கள் லூயிஸ் பிரெய்லிக்கு

கடன்பட்டுள்ளவர்கள்." - ஹெலன் கெல்லர்.

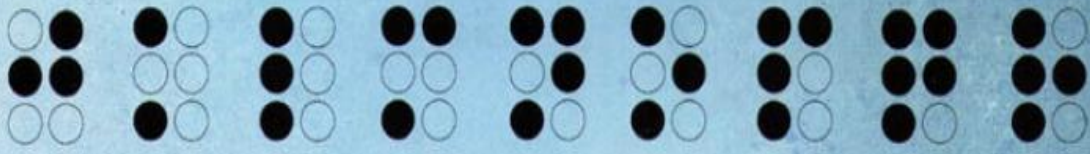
"We, the blind, are as indebted to Louis Braille

as mankind is to Gutenberg." -Helen Keller

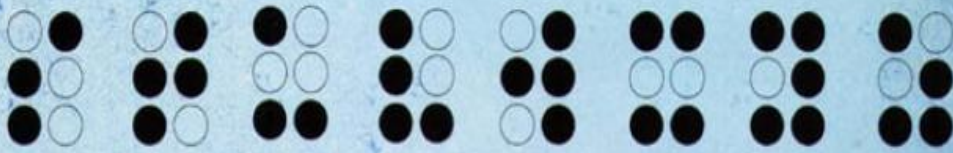
THE BRAILLE ALPHABET

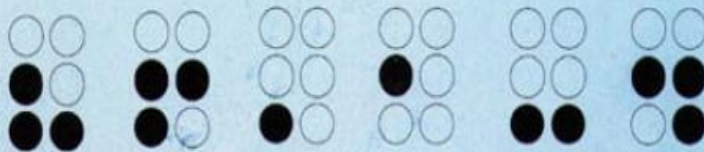
a b c d e f g h i

j k l m n o p q r

s t u v w x y z

? ! ' , - .

capital

ஒரு எழுத்தின் முன் இடப்படும் பெரிய எழுத்திற்கான குறியீடு அதை பெரிய எழுத்தாக்குகிறது.

The capital sign placed before a letter makes it a capital letter.

a-j வரையான எழுத்தின் முன் இடப்படும் எண்ணிற்கான குறியீடு அவற்றை 1-9

மற்றும் 0 என்ற எண்களாக அறிய உதவுகிறது.

The number sign placed before the letters a-j makes the numbers 1-9 and 0.

நான் பிறந்த அன்று, அப்பா, "இதோ என் மகன் லூவே!" என்று கிராமத்திற்கு
என் வரவை அறிவித்தார்.

அண்டை வீட்டு மக்கள், உச்சுக்கொட்டி, "மிகச்சிறிய குழந்தை, இவன்
பிழைக்க முடியாது!" என்று ரகசியமாக முணுமுணுத்தனர்.

ஓ, ஆனால் நான் பிழைத்துக்கொண்டேன்.

நான் ஒரு ஆர்வமுள்ள குழந்தை, என் கண்கள் எல்லாவற்றையும் உற்று
கவனித்தது. அம்மாவின் கனிவான முகம். என் தொட்டில் திரைச்சீலை.

மேஜையின் மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு ரொட்டியின் சீரான
வடிவம்.

நான் வலுவானவனாகவும் ஆரோக்கியமானவனாகவும் வளர்ந்தேன். என்
சகோதரனுடைய அகலமான தோளின் உட்கார்ந்துகொண்டு பேக்கரிக்கு
(அடுமனை-ரொட்டி தயாரிக்குமிடம்) செல்லும்போதும், என்
சகோதரியுடன் சேர்ந்து கோழிகளுக்குத் தீவனம் இடும்போதும்,
கிராமவாசிகள் கையசைத்து புன்முறுவலுடன் வாழ்த்துத் தெரிவித்தனர்.

"மிக்க அழகானவன்!" என்று அவர்கள் கூவினார்கள்.

"புத்திசாலியும், கூட." என் சகோதரிகள் சொன்னார்கள்

மூன்று வயதில் நான் குப்விரேவில் அனைவரின் பெயரையும் அறிவேன். நான்
முட்டைகளை எண்ணினேன். என் சகோதரியின் கூடையிலே இருந்தவைகள்
மற்றும் மரங்களிலிருக்கும் குருவிகளையும் எண்ணினேன். நான் கேட்கும்
கதைகளை, வார்த்தைக்கு வார்த்தை தவறாமல் திரும்பச் சொன்னேன்.

ஆனால் நான் ரொம்பவே நேசித்தது, அப்பா வேலை செய்வதைப் பார்க்கவே. குதிரைச் சேணத்தை செய்துகொள்வதற்கும், உடைந்த கடிவாளத்தை சரி செய்வதற்கும் மக்கள் வெகு தூரத்திலிருந்தும் வந்தார்கள். அப்பாவின் கைகளில், கடினமான தோல் பட்டைகள் மென்மையானதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் ஆனது.

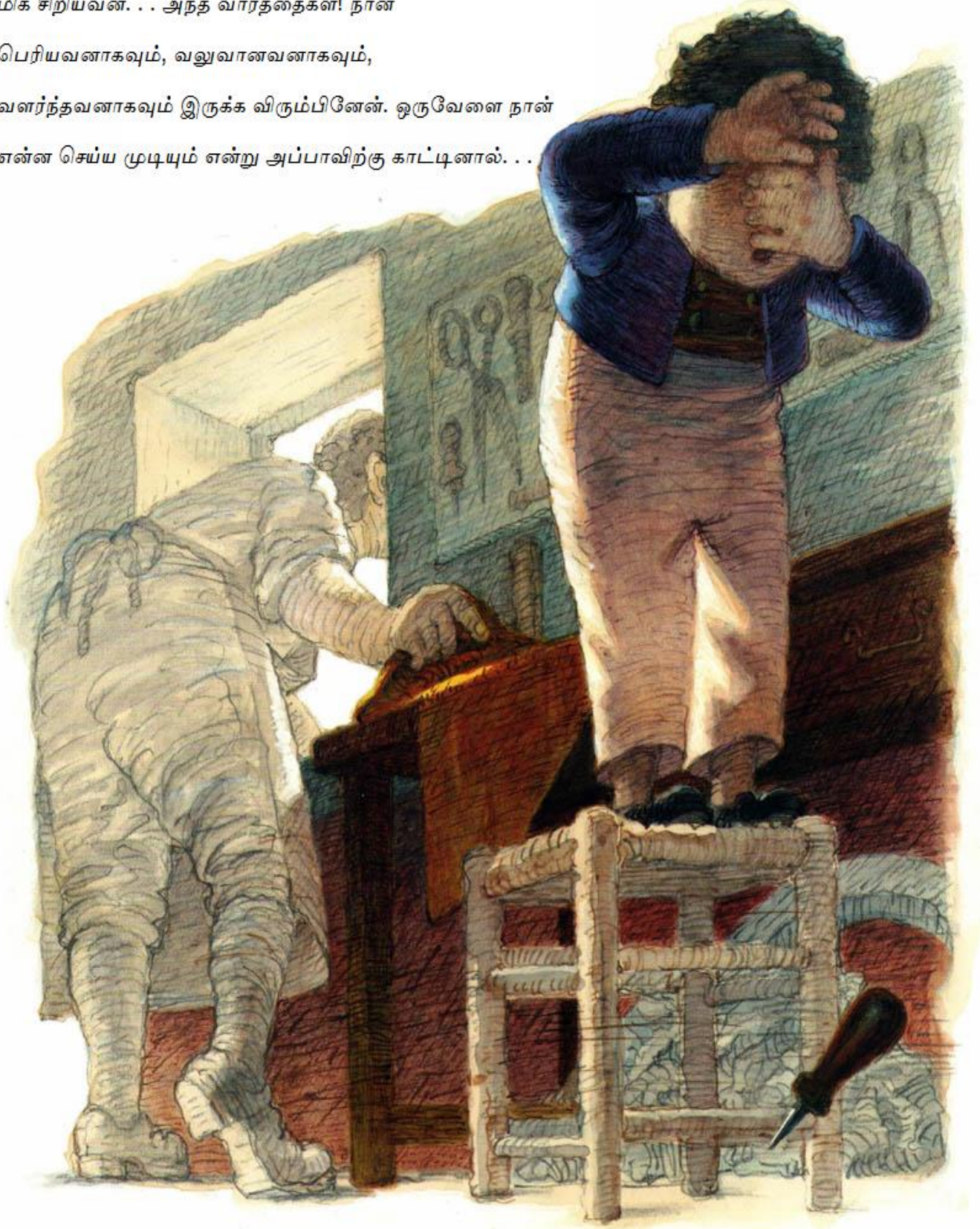

நான் அவரைப் போலவே இருக்க விரும்பினேன்.

ஆனால் நான் ஒரு கருவியை எடுக்க எத்தனித்த போது. . .

"அதை தொடாதே" அப்பா எச்சரித்தார். பின்னர், கனிவாக: "லூயிஸ், நீ இன்னும் சிறியவன். நீ பெரியவனாக வளரும் வரை காத்திரு."

மிக சிறியவன். . . அந்த வார்த்தைகள்! நான்
பெரியவனாகவும், வலுவானவனாகவும்,
வளர்ந்தவனாகவும் இருக்க விரும்பினேன். ஒருவேளை நான்
என்ன செய்ய முடியும் என்று அப்பாவிற்ரு காட்டினால். . .

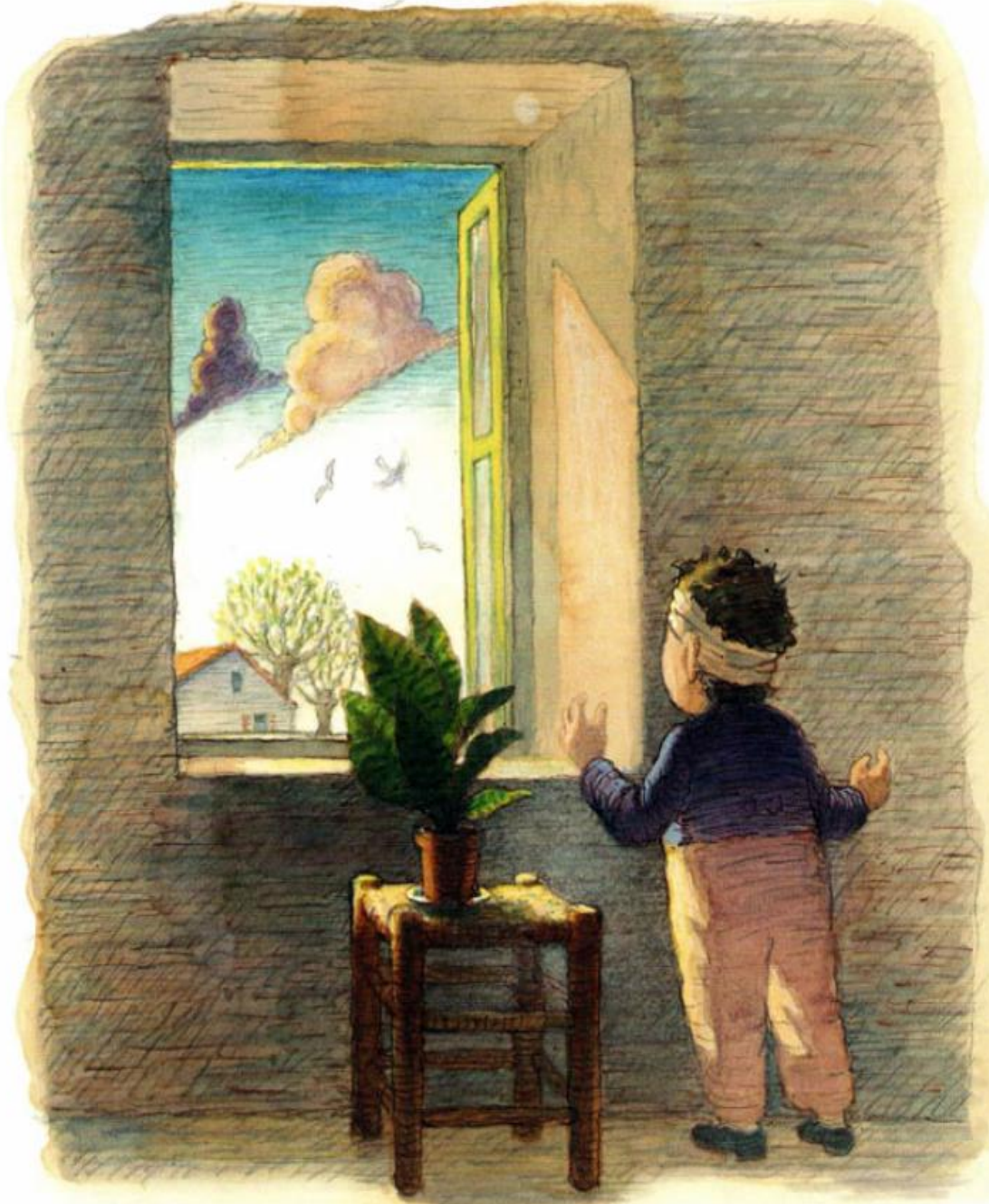

தோல் மென்மையாக இருந்தது. குத்துசி கூர்மையானது. எப்படி என்று
எனக்குத் தெரியும் - - - - -

"அப்பா! அப்பா !!! அப்பாபாபாபாபாபா!"

என் வாழ்க்கை அன்று மாறியது.

ஒரு மருத்துவர் என் கண்ணுக்கு கட்டுப்போட்டார். மீண்டும். நான் கேட்க வேண்டியிருந்தது: "தொடாதே!"

ஆனால் காயத்தின் கட்டின் உள்ளே மிகவும் அதிகமாக அரிப்பெடுத்தது!

என் கைகளோ, மரங்களில் இருக்கும் சிட்டுக்குருவிகளைப்போல் சிறியன, வேகமானவையும் கூட.

காயத்தின் கட்டை என் கைகள் தொடுவதை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

நான் காயத்தை மோசமாக்க விரும்பவில்லை. ஆனாலும்---

நான் மோசமாக்கினேன்.

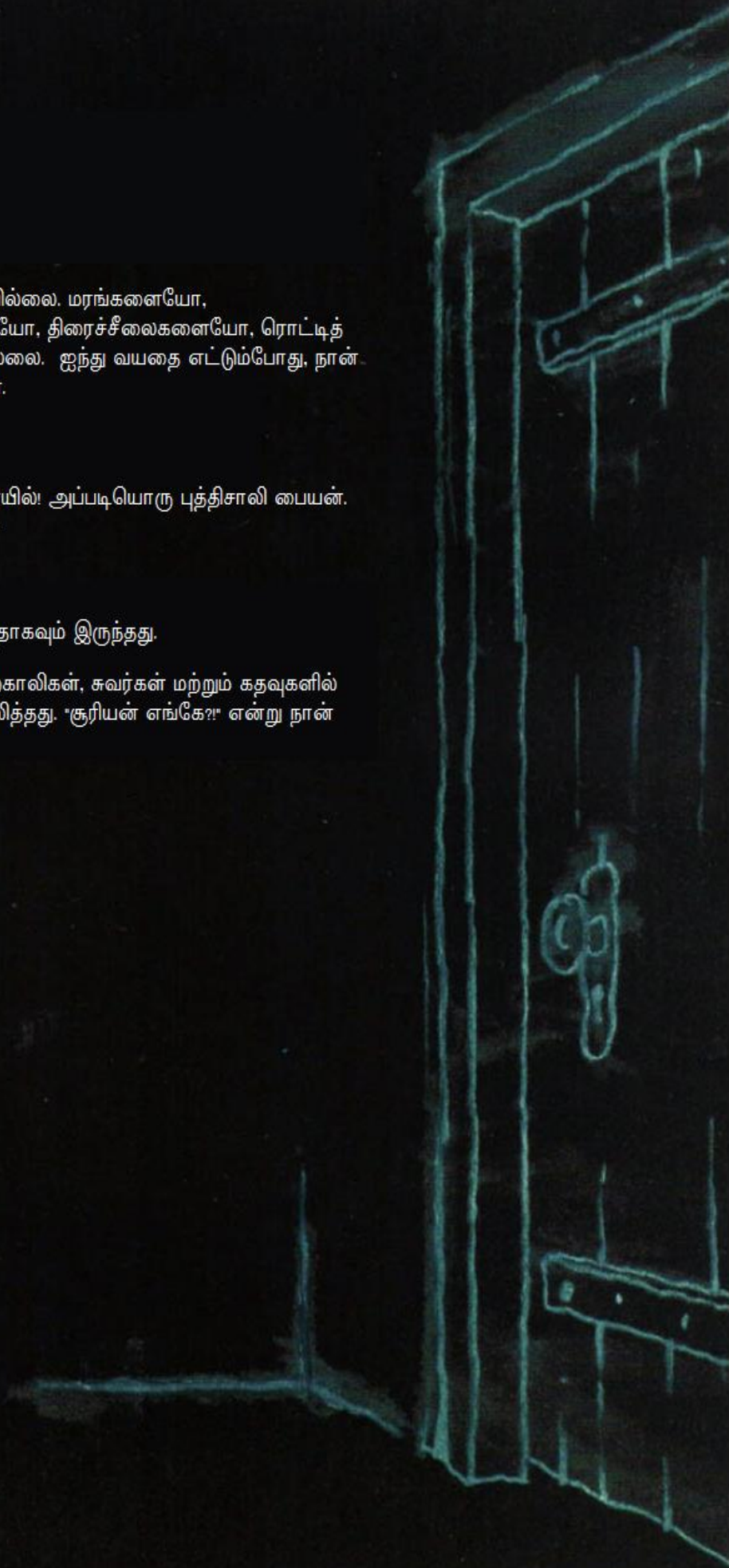
தொற்று என் மற்ற கண்ணையும் பாதிக்கும், வரை. . .

என்னால் எதையுமே பார்க்க முடியவில்லை. மரங்களையோ,
சிட்டுக்குருவிகளையோ, முகங்களையோ, திரைச்சீலைகளையோ, ரொட்டித்
துண்டங்களையோ பார்க்க முடியவில்லை. ஐந்து வயதை எட்டும்போது, நான்
முற்றிலுமாக பார்வையிழந்திருந்தேன்.

கிராமவாசிகள், "பாவம் லூயிஸ் பிரெயில்! அப்படியொரு புத்திசாலி பையன்.
அவனுக்கு இப்போது என்னவாகும்?"

என் உலகம் இருண்டும், ஆபத்தானதாகவும் இருந்தது.

வீட்டினுள் நான் தடுமாறினேன், நாற்காலிகள், சுவர்கள் மற்றும் கதவுகளில்
முட்டிக்கொண்டேன். என் உடல் வலித்தது. "சூரியன் எங்கே?!" என்று நான்
அழுதேன்.

ஆனால் சூரியன் வரவில்லை. நான் ஜன்னலாருகில் உட்கார்ந்து
கொண்டு, என் கண்கள் செய்ய முடியாததை செய்ய என் காதுகளுக்கு
பயிற்சி அளித்தேன்.

கிளாங், பேங், கிஷ், கிஷ்

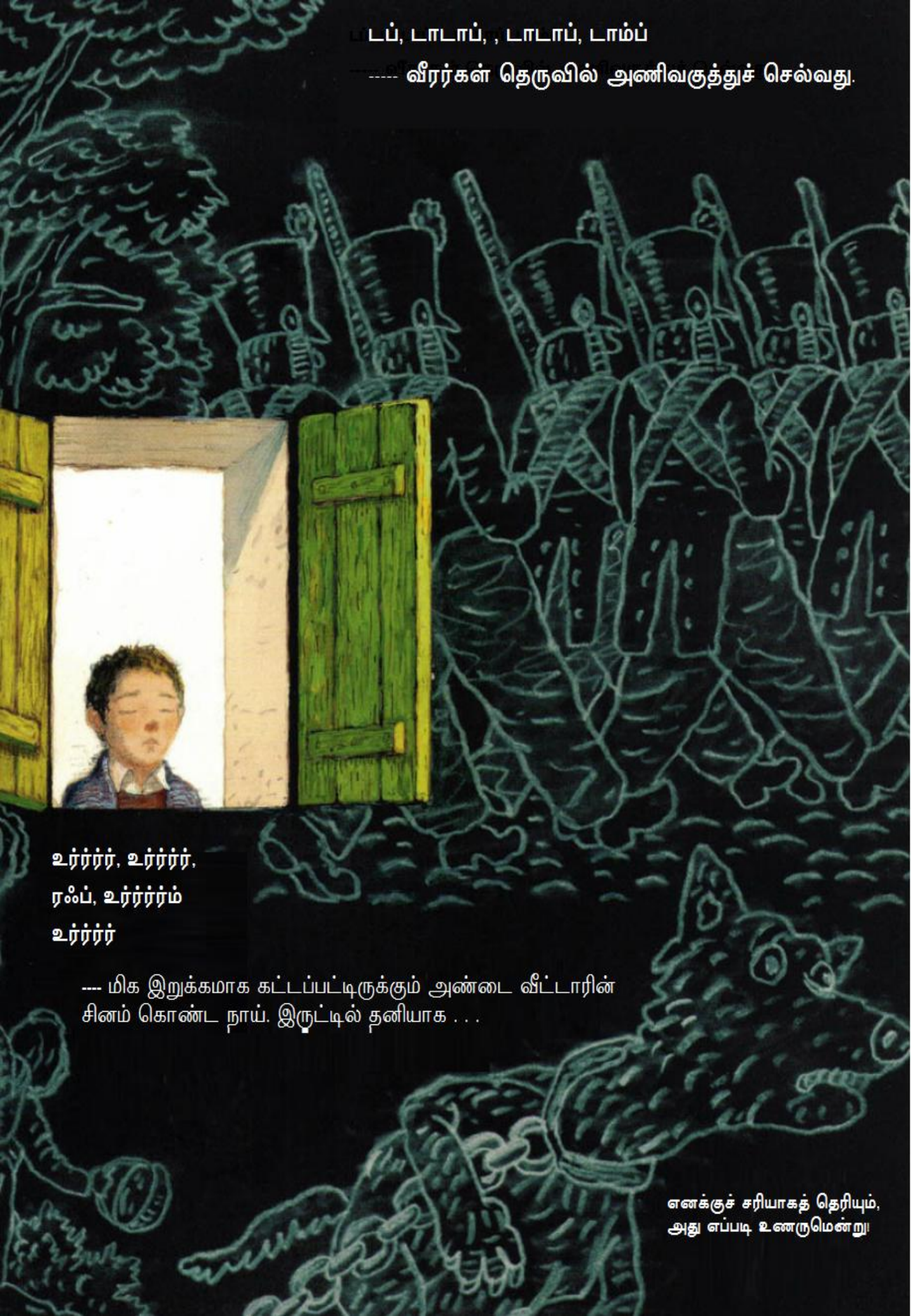
----- அது அப்பா, அவரின் பட்டறையில்.

ஸ்லூஷ், ஸ்விஷ், ஸ்லூஷ், ஸ்விஷ்

----- நீண்ட பாவாடையணிந்த பெண்கள் சந்தைக்கு விரைந்து ஓடும் சரசரப்புச் சப்தம்.

டப், டாடாப், , டாடாப், டாம்ப்

--- வீரர்கள் தெருவில் அணிவகுத்துச் செல்வது.

உரர்ரர், உரர்ரர்,
ரஃப், உரர்ரர்ம்
உரர்ரர்

--- மிக இறுக்கமாக கட்டப்பட்டிருக்கும் அண்டை வீட்டாரின்
சினம் கொண்ட நாய். இருட்டில் தனியாக . . .

எனக்குச் சரியாகத் தெரியும்,
அது எப்படி உணருமென்று!

என் குடும்பத்தவர்கள், அவர்களால் என்ன செய்ய முடியுமோ, அதைச் செய்தார்கள்.

அப்பா ஒரு மரக் கைத்தடி செய்து கொடுத்தார்.

ஒவ்வொரு நாளும் நான் சிறிது கூடுதலான தூரம் நடந்தேன். டக்-டக், டக்-டக், டக்-டக், என்று தட்டியபடி வீட்டிற்கும் தோட்டத்திற்கும்,

திராட்சை தோட்டத்திற்கும் கோழிப்பண்ணைக்கும்.

அடுமனைக்கும் அரவை ஆலைக்கும்...

மீண்டும் அப்பாவின் பட்டறைக்கும் இடையேயான, (தூரத்தை) தப்படிகளை எண்ணினேன்...

என் சகோதரன் எனக்கு சீழ்க்கை அடிக்க கற்று தந்தான்:

உய், உய், உய்!

அப்போது, அந்த ஒலி மீண்டும் எதிரொலித்தபோது,

அது என் பாதையில் குறுக்கே இருப்பவைகளைப்பற்றி
எனக்கு எச்சரிக்கை செய்தது.

என் சகோதரிகள் வைக்கோலில் எழுத்துக்களை
உருவாக்கினர். அப்பா, தோல் பட்டைகளைக்
கொண்டுடோ, வட்ட குமிழ் ஆணிகளை
பலகைகளில் அடித்தோ எழுத்துகளை
உருவாக்கினார்.

என் நுனிவிரல்களைக்கொண்டு புள்ளிகளை
எண்ணியபடி, அம்மாவுடன் நான் டோமினோஸ்
விளையாடினேன்.

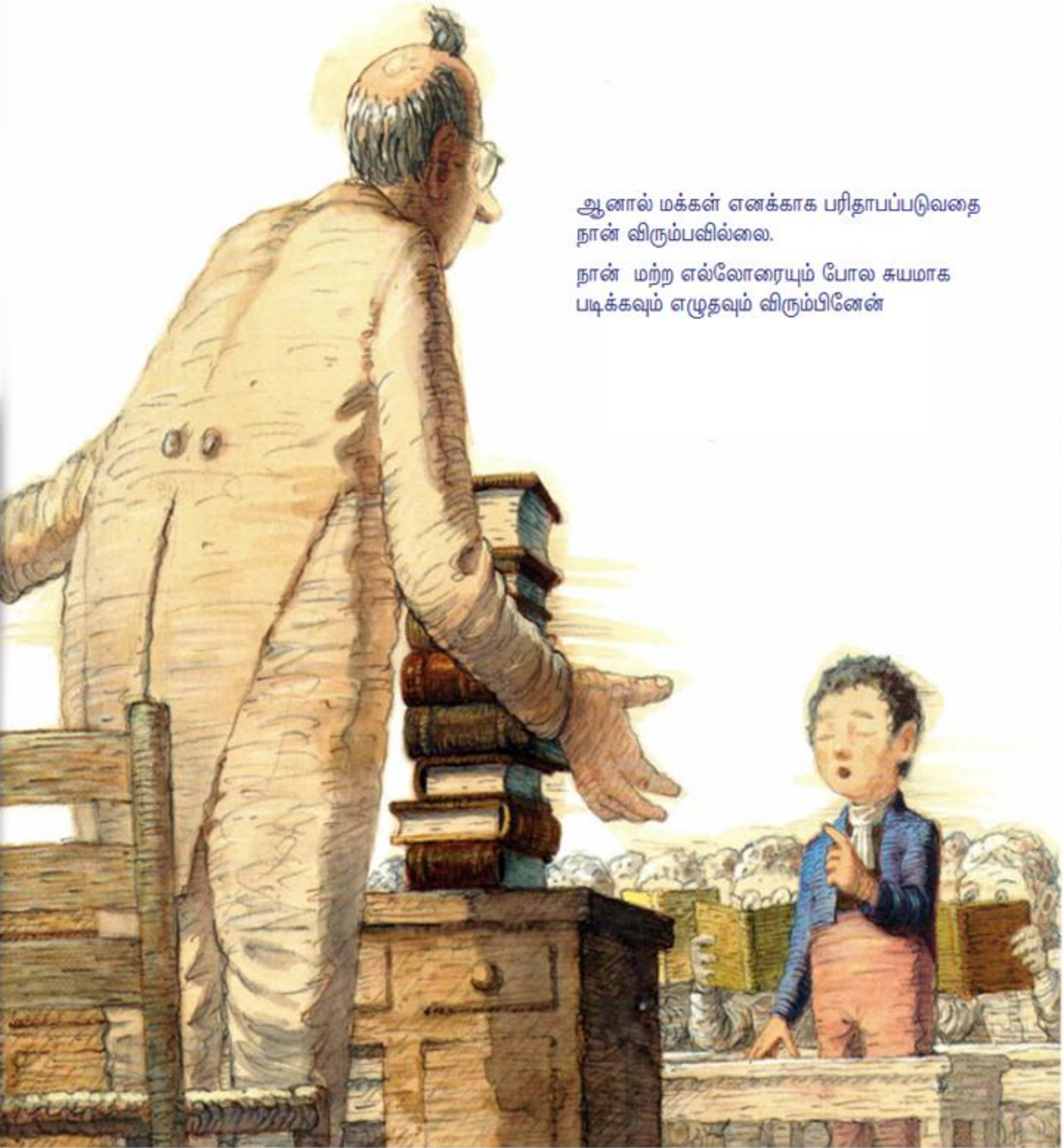
கிராமத்தின் பாதிரியார், மரங்களைத் தொடு உணர்வு மூலமும், மலர்களை
அவற்றின் மணத்தைக்கொண்டும், பறவைகளை அவற்றின்
சத்தங்களைக்கொண்டும் அடையாளம் காண எனக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார்,
பைபிளிலிருந்தும், கவிதைப் புத்தகங்களில் இருந்தும் அவர் வாசிக்கும்போது நான்
கூர்ந்து கவனித்தேன்.

"பார்வையற்றக் குழந்தைகளுக்காகப் புத்தகங்கள் இருக்கிறதா?" என்று
கேட்டேன். "இல்லை, லூயிஸ், நான் வருந்துகிறேன்." என்று பாதிரியார்
பதிலளித்தார்.

நான் வளர்ந்த பின்னர், கிராமத்தின் மற்ற குழந்தைகளுடன் பள்ளிக்குச் சென்றேன். நான் முழுவதும், அவர்கள் வார்த்தைகள் மற்றும் எண்கள் எழுதி அல்லது அச்சிடப்பட்ட பக்கங்களில் இருந்து உரத்து வாசித்தப்போது அதைக் கேட்டவாறும், நினைவில் வைத்தவாறும் நான் முன் வரிசையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

"பார்வையற்றக் குழந்தைகளுக்காகப் புத்தகங்கள் வைத்திருக்கிறீர்களா?" என்று மீண்டும் கேட்டேன் நான்.

"இல்லை, லூயிஸ், நான் வருந்துகிறேன்." என்று பதிலளித்தார் ஆசிரியர்.

ஆனால் மக்கள் எனக்காக பரிதாப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை.

நான் மற்ற எல்லோரையும் போல சுயமாக படிக்கவும் எழுதவும் விரும்பினேன்

மார்ச்சூஸ், அருகே வசிக்கும் ஒரு பெருமாட்டி என்னைப் பற்றி கேள்விப்பட்டார்.

அவர், நான் அங்கே படிக்க முடியுமா என்று கேட்டு "ராயல் ஸ்கூல் ஃபார் ப்ளைண்ட்" எனும் பார்வையற்றோர்களுக்கான அரசு பள்ளிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

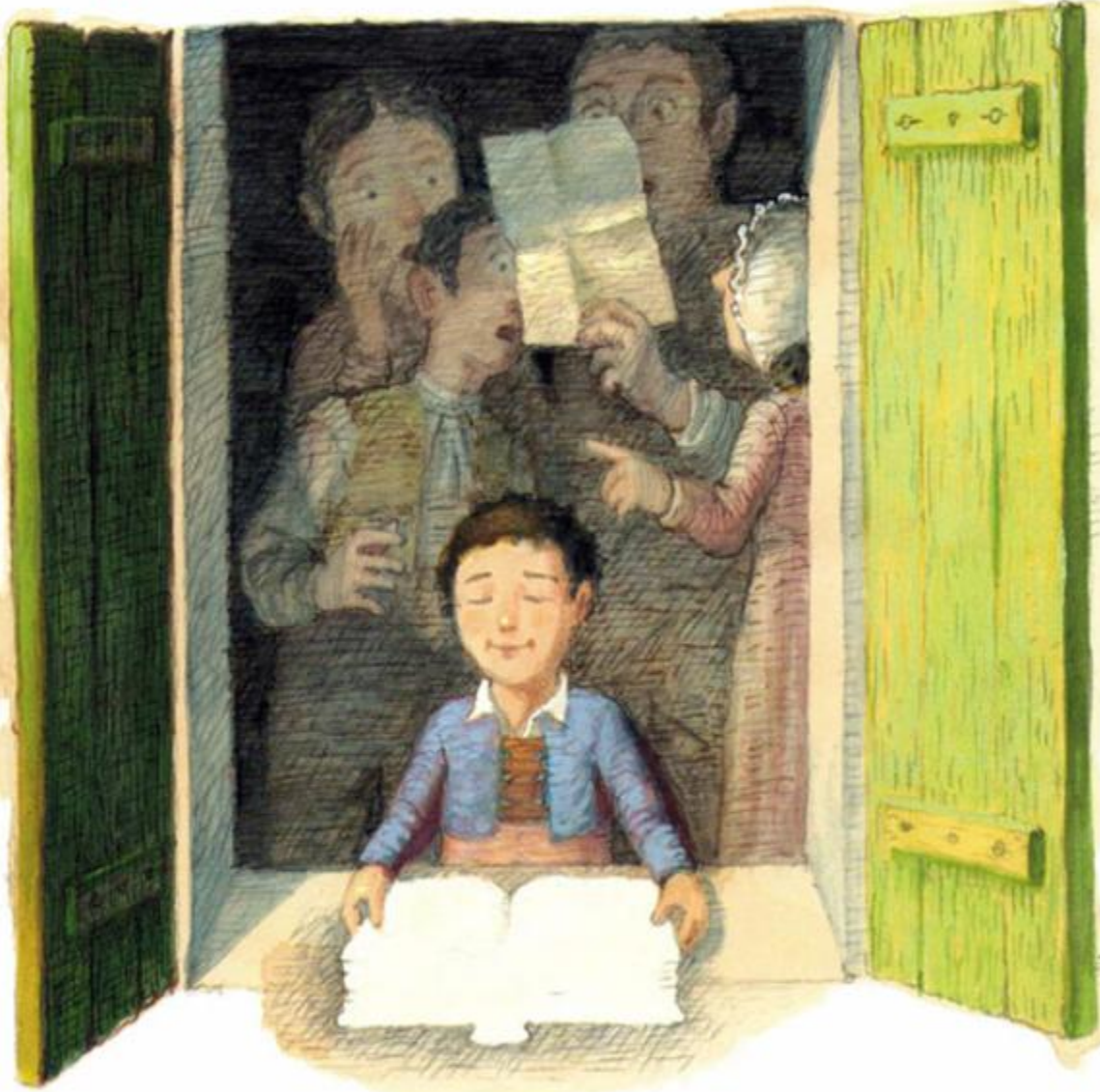
இறுதியாக, 'லூயிஸுக்கு நல்வரவு!' ஒரு பதில் வந்தது.

"பார்வையற்றோருக்கான புத்தகங்கள் அங்கே இருக்கின்றது என்று பாதிரியார் கூறினார்!" என்று அப்பாவிடம் நான் உற்சாகமாக கூறினேன்.

"ஆனால் உனக்குப் பத்து வயது தான் ஆகிறது!" என்று அலறினார் அம்மா.

"மேலும், ஆண்டின் பெரும்பகுதி நீ அங்கு தான் இருக்க வேண்டியிருக்கும்," சேர்த்துக்கொண்டான் என் சகோதரன்.

"பாரிஸ், மிகத்தொலைவில் இருக்கும் ஒரு பெரிய நகரம்!" என் சகோதரிகள் எச்சரித்தனர்.

புத்தகங்கள் இல்லையென்றால், நான் எப்போதும் 'பாவப்பட்ட லூயிஸ் பிரெய்ல்' என்றிருக்க வேண்டியிருக்கும் என்று நான் எப்படி அவர்களுக்குப் புரிய வைக்க முடியும்? மிகவும் இறுக்கமாகச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த நாய் போலவே நானும் இருந்துபோவேன்.

'நான் உங்களை நேசிக்கிறேன்' என்றேன்.

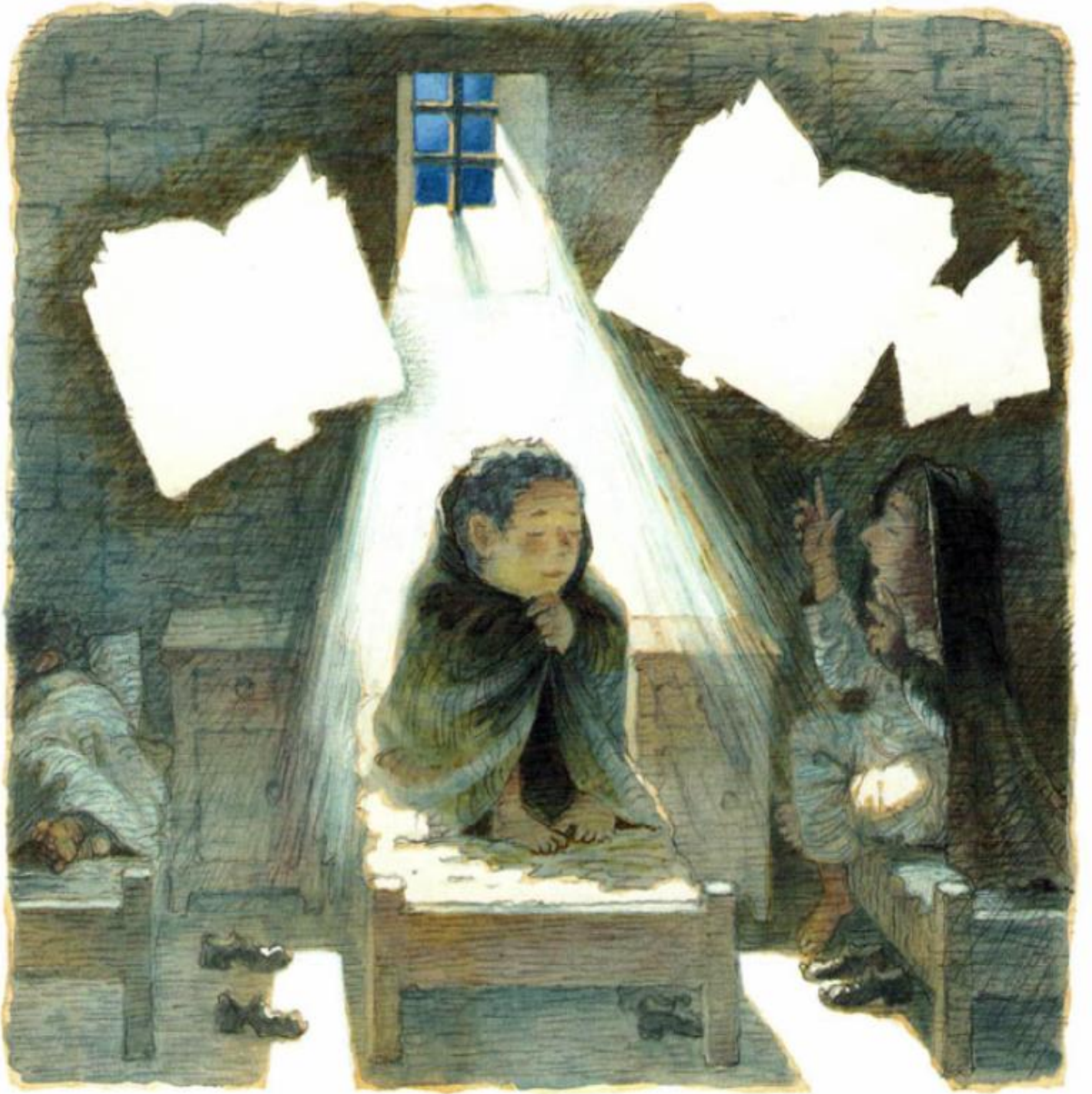
நான் போகத்தான் வேண்டும்.

பாரிஸின் ராயல் பள்ளி ஓர் அரண்மனை அல்ல! என்று அறிந்துகொள்ள எனக்கு கண்கள் தேவைப்படவில்லை.

எனது கடினமான படுக்கை ஈரமான, நெரிசலானதோர் அறையில் இருந்தது.

என் சீருடை அரிப்பை ஏற்படுத்தியது. என் உணவு குறைந்த அளவில் குளிர்ந்தும் இருந்தது.

ஆசிரியர்கள் கண்டிப்பானவர்களாக இருந்தனர். பழைய பையன்கள் கேலி செய்பவர்களாகவும், திருடவும் செய்தார்கள். என் குடும்பத்தினர்களுடன் இல்லாத குறையை நான் உணர்ந்தேன்.

ஆனாலும் . . . நான் தங்கினேன். ஏனென்றால், இந்த பழைய, ஈர நப்புடன் கூடிய கட்டிடத்தில் பார்வையற்றோருக்கான புத்தகங்கள் இருந்தன.

"சிறந்த மாணவர்கள் மட்டுமே அவற்றை படிக்க அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள்." என் நண்பன் கேப்ரியல் என்னிடம் கூறினான்.

"அப்படியானால், சிறந்தவர்களில் ஒருவனாக நான் இருப்பேன்." நான் பதிலளித்தேன்.

பார்வையற்றோருக்கான பள்ளியில் கற்றல் கிட்டத்தட்ட குப்விரேவில் கற்றலைப் போலவே இருந்தது: நாங்கள் செவி வழியே கேட்டபடி உட்கார்ந்திருந்தோம். நாங்கள் மனபாடம் செய்தும் ஒப்புவித்ததும் இருந்தோம். எங்களுக்கு இசை வகுப்புகளும் இருந்தது. மேலும் பட்டறைகளில் செருப்புகளைத் தயாரித்தோம். என் விரல்கள் ஆர்கள் இசைக்கருவியின் விசைகளின் மீதோ துணி பட்டைகளின் இடையிலோ விரைந்தது. வாசிப்பதையும் எழுதுவதையுமே நான் கனவு கண்டேன்.

நான் முடிந்தளவு கடினமாக உழைக்கவும் படிக்கவும் செய்தேன். இறுதியாக

.... அது அந்த நாள்.

ஒரு வழிகாட்டி என்னை நூலகத்திற்கு வழிநடத்தி சென்றார்.

“இங்கே உட்கார்!” என்று அவர் கட்டளையிட்டார்.

நகர்த்துவதும், உறுமல் போன்ற, மற்றும் உரசல் சப்தங்கள்.
பொத்தென்று ஒரு சப்தம் .

அப்பாடா! ‘அது இங்கே இருக்கிறது.’

“உன் விரல்களால் உயர்த்தப்பட்ட எழுத்துக்களை அடையாளம் காணலாம்.”

புத்தகத்தின் முதல் பக்கத்தின் மேல்பகுதியை எட்டிப்
பிடிக்கவேண்டியிருந்தது. நான் குப்விரேவில் வைக்கோல் மற்றும் தோல்
மூலம் செய்யப்பட்ட எழுத்துக்களைக் கண்டுகொண்டதுபோல், என்
விரல்கள் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் கண்டுபிடித்தது.

ஆனால் இந்த மெழுகு எழுத்துக்கள் மிகப்பெரியவை! இப்படியாக முதல் வாக்கியத்தை
“படித்தப்பிறகு”, என் கை பக்கத்தின் நடுப்பாகத்தில் இருந்தது. மேலும், ஒரு சில
வாக்கியங்களுக்கு பின்னர், பக்கத்தைத் திருப்ப வேண்டியிருந்தது.

இன்னும் சில வாக்கியங்கள். மேலும் இரண்டு பக்கங்கள். பின்னர். . . மற்றும்!

“எல்லாம் இவ்வளவு தானா?” என்று கேட்டேன், “இன்னும் நிறைய இருக்கிறது.” என்று வழிகாட்டி பதிலளித்தார், “ஆனால் அவைகளும் இது போல் தான் இருக்கும்.”

வார்த்தைகள் என் கையளவு பெரியது! வாக்கியங்கள், அரை பக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டன! நான் பெருமூச்செறிந்தேன். இதுபோன்ற நூறு நூல்களை வாசித்தாலும், நான் எவ்வளவு கற்க முடியும்?

நான் இரவு உணவை தவித்தேன். நான் வீட்டில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபடி படுக்கையில் படுத்திருந்தேன், கடைசியாக அப்படியே நான் தூங்கிவிட்டேன். நான் அந்த அண்டை வீட்டு ஆக்ரோஷமான நாய் விடுதலைப் பெற்றதாக கனவு கண்டேன். . . .

அதில், அது என்னை நோக்கி ஓடி வந்து நான் சிரி-சிரி சிரித்துக் கொண்டே இருக்கும் வரை என் முகத்தை நக்கிக்கொண்டிருந்தது.

"லூயிஸ், லூயிஸ்!" "எழுந்திரு!" காபிரியேல் என்னை உலுக்கி எழுப்பி விட்டான். விடிந்தது விட்டிருந்தது.

"தலைமையாசிரியர் நம்மை காண விரும்புகிறார். போகலாம்!"

எல்லோரும் பெரிய அறையில் கூடி இருந்தனர். டாக்டர் பிக்னேர் பேசினார்: "ஒரு பிரஞ்சு இராணுவ கேப்டன் போரின்போது இரகசிய செய்திகளை அனுப்ப குறியீடு ஒன்றை கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அந்த குறியீட்டைத் தொடுவதன் மூலம் வாசிக்க முடியும். பார்வையினால் அல்ல. எனவே, அதை நாம் இங்கேயும் பயன்படுத்தலாம்."

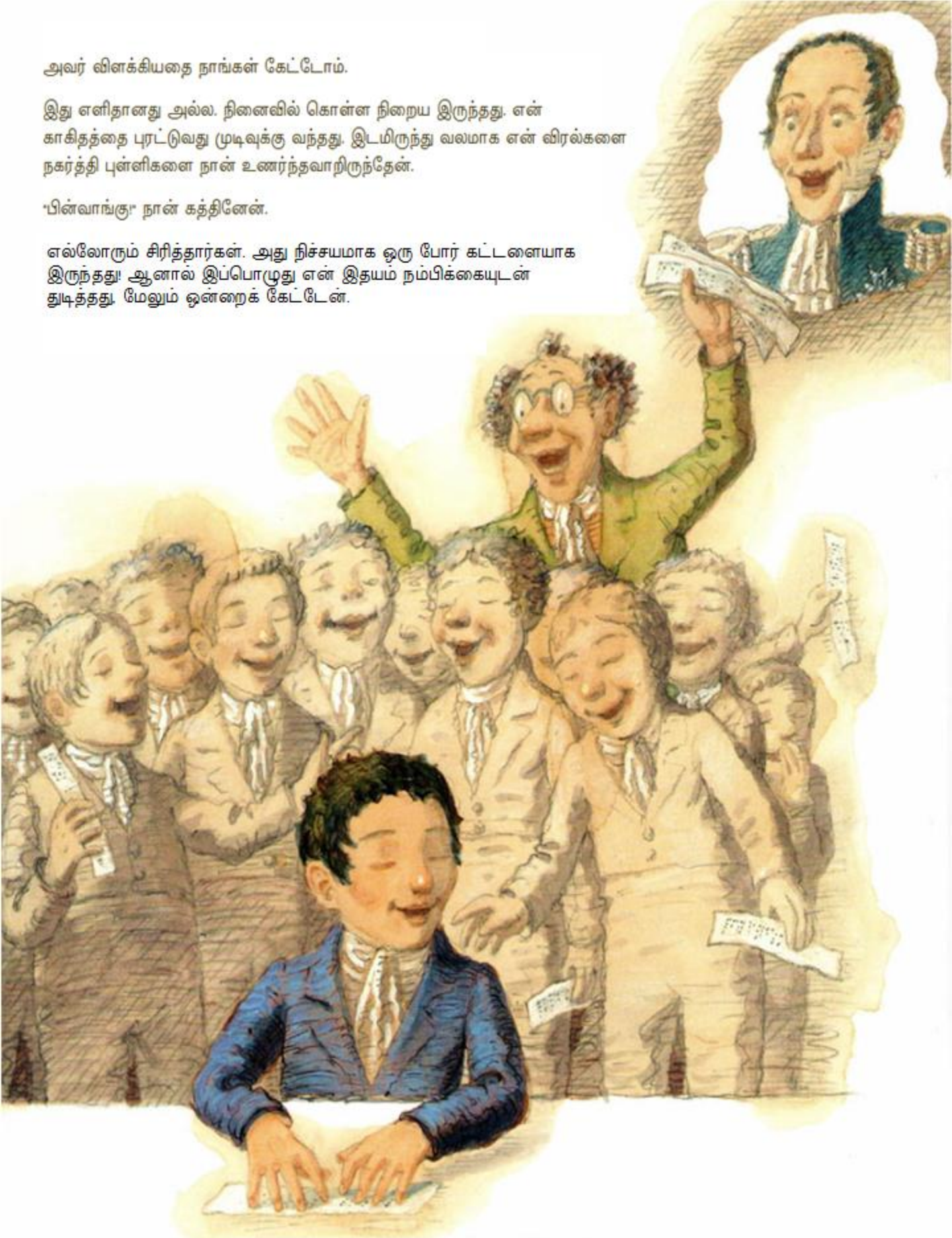
"நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு செய்தியை வைத்திருக்கிறீர்கள். அது புள்ளிகளாலான வடிவங்களைக்கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது," என்று தலைமை ஆசிரியர் தொடர்ந்து கூறினார். "ஒவ்வொரு வடிவமும் ஓள அல்லது இன் அல்லது ச் போன்ற ஒலியைக் குறிக்கும்."

அவர் விளக்கியதை நாங்கள் கேட்டோம்.

இது எளிதானது அல்ல. நினைவில் கொள்ள நிறைய இருந்தது. என் காகிதத்தை புரட்டுவது முடிவுக்கு வந்தது. இடமிருந்து வலமாக என் விரல்களை நகர்த்தி புள்ளிகளை நான் உணர்ந்தவாறிருந்தேன்.

"பின்வாங்கு!" நான் கத்தினேன்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அது நிச்சயமாக ஒரு போர் கட்டளையாக இருந்தது! ஆனால் இப்பொழுது என் இதயம் நம்பிக்கையுடன் துடித்தது. மேலும் ஒன்றைக் கேட்டேன்.

மீண்டும். நான் புள்ளிகளை தொட்டேன். "வழங்கப்பட வேண்டியப் பொருட்கள் விடியற்காலையில் வரும்." "ஆம்" என்று கத்தினார் தலைமை ஆசிரியர்.

மற்றவர்களும் தங்கள் செய்திகளை உரத்து கூவினார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர் என்னிடம் ஒரு ஸ்லேட்டைக் கொடுத்தார்: நடுவில் ஒரு உலோகத் தகடுடன் கூடிய ஒரு மரச் சட்டம். இருந்தது, "உன்னிடம் இருக்கும் காகிதத்தை அடியில் நுழை" என்று அவர் விளக்கினார்.

'இப்போது இந்த குத்தாசியை (ஸ்டைலஸை) எடுத்துக் கொள். ... ஆனால் கவனமாக இரு!

இந்த கூர்மையான கருவி அப்பாவின் பட்டறையிலிருக்கும் குத்தாசிப்போல் இருந்தது. நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன்.

"காகிதத்தில் குறியீட்டை குத்துவதற்கு அதைப் பயன்படுத்தவும்," அவர் சொன்னார். நான் சில சிக்கலான, புள்ளிகளின் வடிவமைப்புகளை உருவாக்கினேன். பின்னர் தொடுவதன் மூலம் அவற்றைப் படிக்க காகிதத்தைத் திருப்பினேன்.

பல வாரங்களுக்கு. நான் பயிற்சி செய்தேன்.
புள்ளிகளைப் பயன்படுத்தி தொடுவதின் மூலம் வாசிப்பது ஒரு
புத்திசாலித்தனமான யோசனையாக இருந்தது-குறைந்தபட்சம்
போர்க்களத்திலாவது. ஆனால் நமக்கு? குறியீடு மிகவும் கடினமாக
இருந்தது. அதனால், பள்ளியில் மற்றெல்லோரும் கைவிட்டுவிட்டனர்.

"ஒரு சிறிய செய்தி கூட பல புள்ளிகளைக் கொண்டிருந்தது.
மற்றும் என்னுடைய ஒரு விரலின் கீழ் ஒரு குறியீட்டைக்கூட
என்னால் பொருத்த முடியவில்லை!" நான் கேப்ரியலிடம் புகார்
அளித்தேன். "கூடுதலாக ... கேப்டனின் குறியீடு ஒலிக்கானது,
எழுத்துக்களுக்கானது அல்ல."

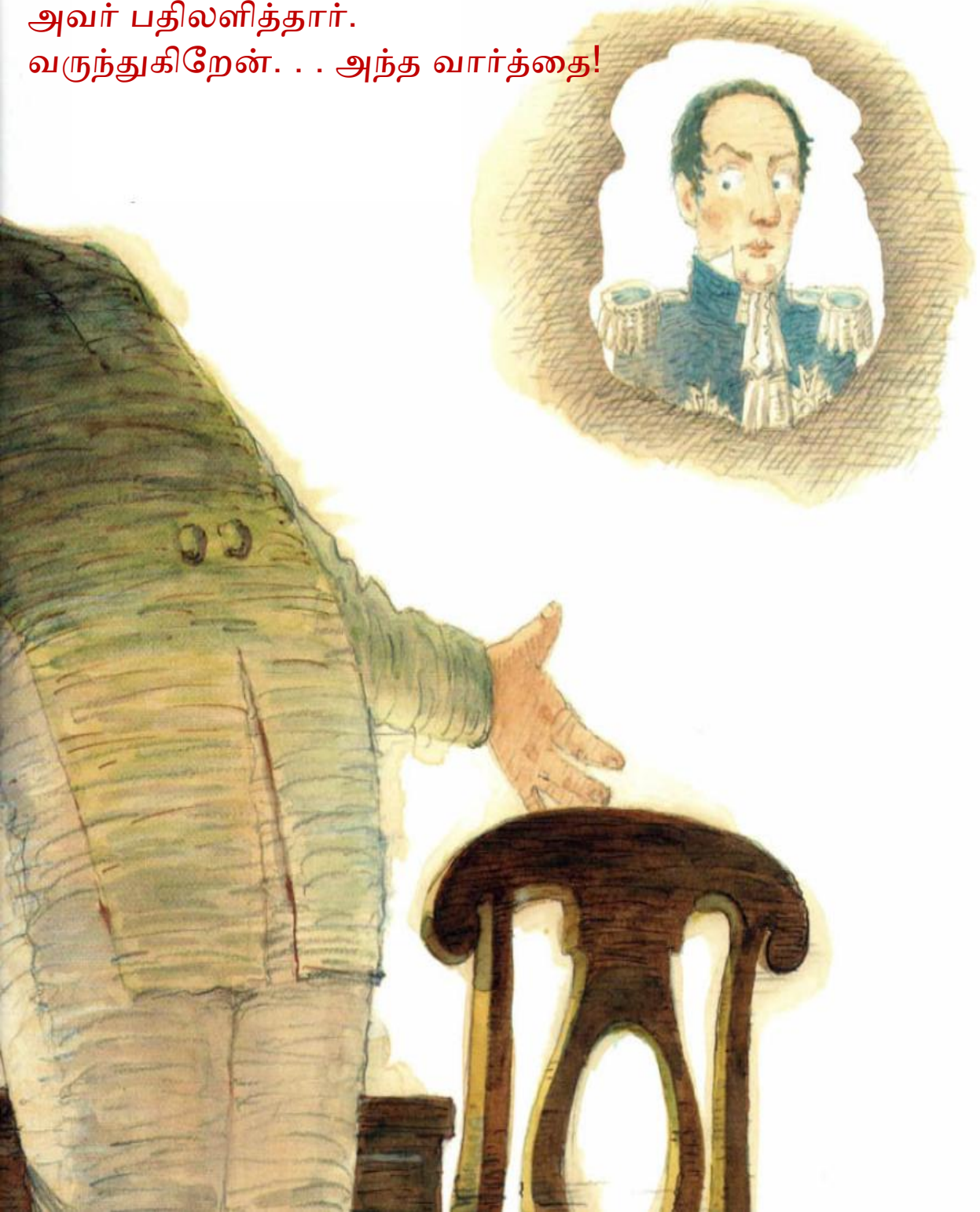
"அதனால் என்ன?" என் நண்பன் பதிலளித்தான்.
"அப்படியென்றால், நாம் ஏன் பார்வை
உள்ளர்வர்களைப்போல் வார்த்தைகளை
எழுத்துக்கூட்டியும் வாக்கியங்களை எழுதவும்
கூடாது?" என்று நான் வாதிட்டேன்.

இந்த குறியீடு ஒரு தொடக்கமானது. ஆனால் அது
போதுமானதாக இல்லை. நாங்கள்,
பார்வையற்றவர்கள், இன்னும் பின்தங்கியே
இருந்தோம்.

"அதை மேம்படுத்துவதில் கேப்டன் என்னுடன்
சேருவாரா?" என்று தலைமை ஆசிரியரிடம் கேட்டேன்.

"நான் வருந்துகிறேன் லூயிஸ்,
அவருக்கு இதில் ஆர்வம் இல்லை."
அவர் பதிலளித்தார்.
வருந்துகிறேன். . . அந்த வார்த்தை!

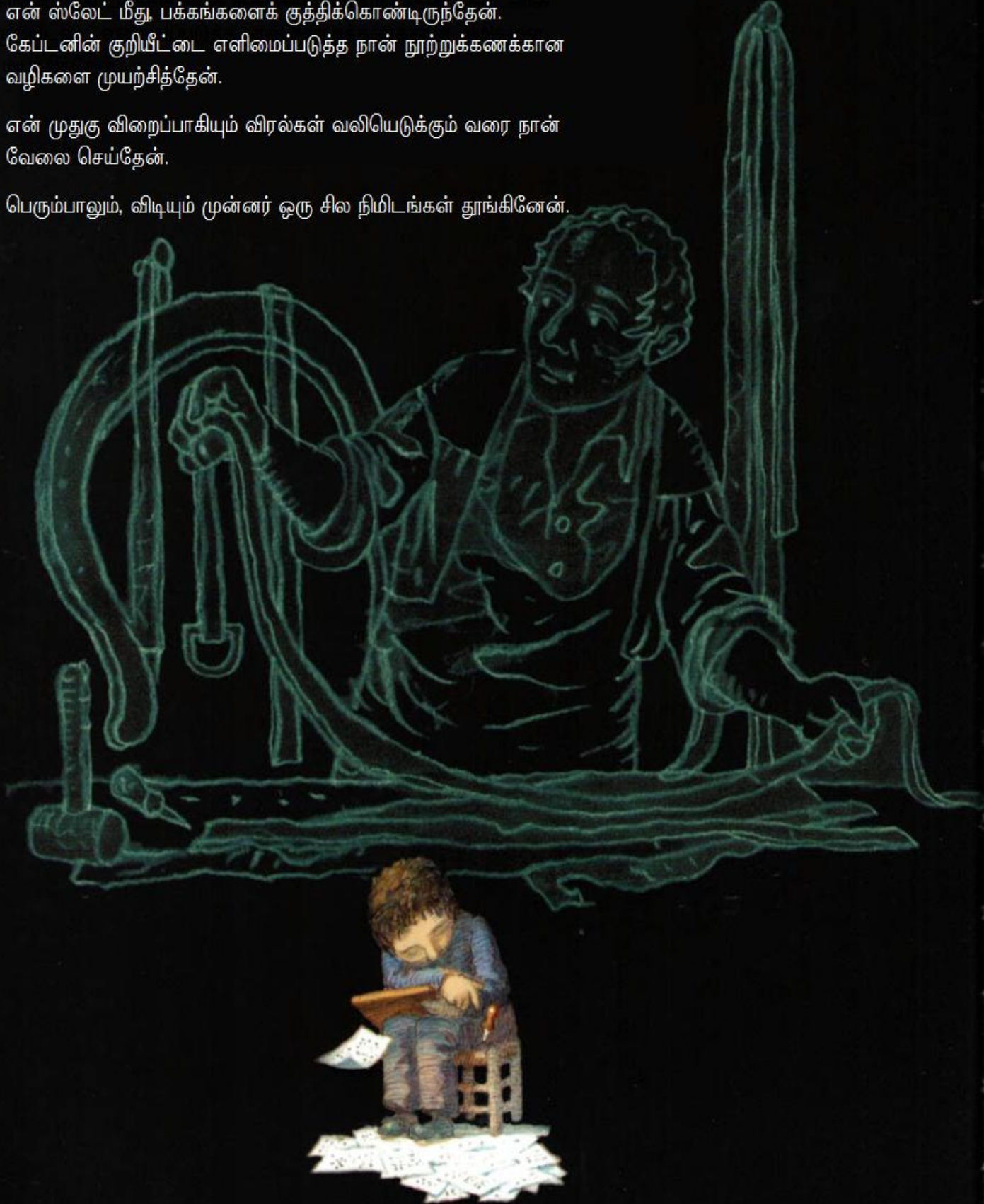
நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பு, அப்பா முரட்டுத்தனமான தோல்
பட்டைகளைக்கொண்டு, அவற்றை உபயோகமானதாக
மாற்றுவதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்கு தெரியும்.

இரவு நேரத்தில், மற்றவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது, குனிந்து
என் ஸ்லேட் மீது, பக்கங்களைக் குத்திக்கொண்டிருந்தேன்.
கேப்டனின் குறியீட்டை எளிமைப்படுத்த நான் நூற்றுக்கணக்கான
வழிகளை முயற்சித்தேன்.

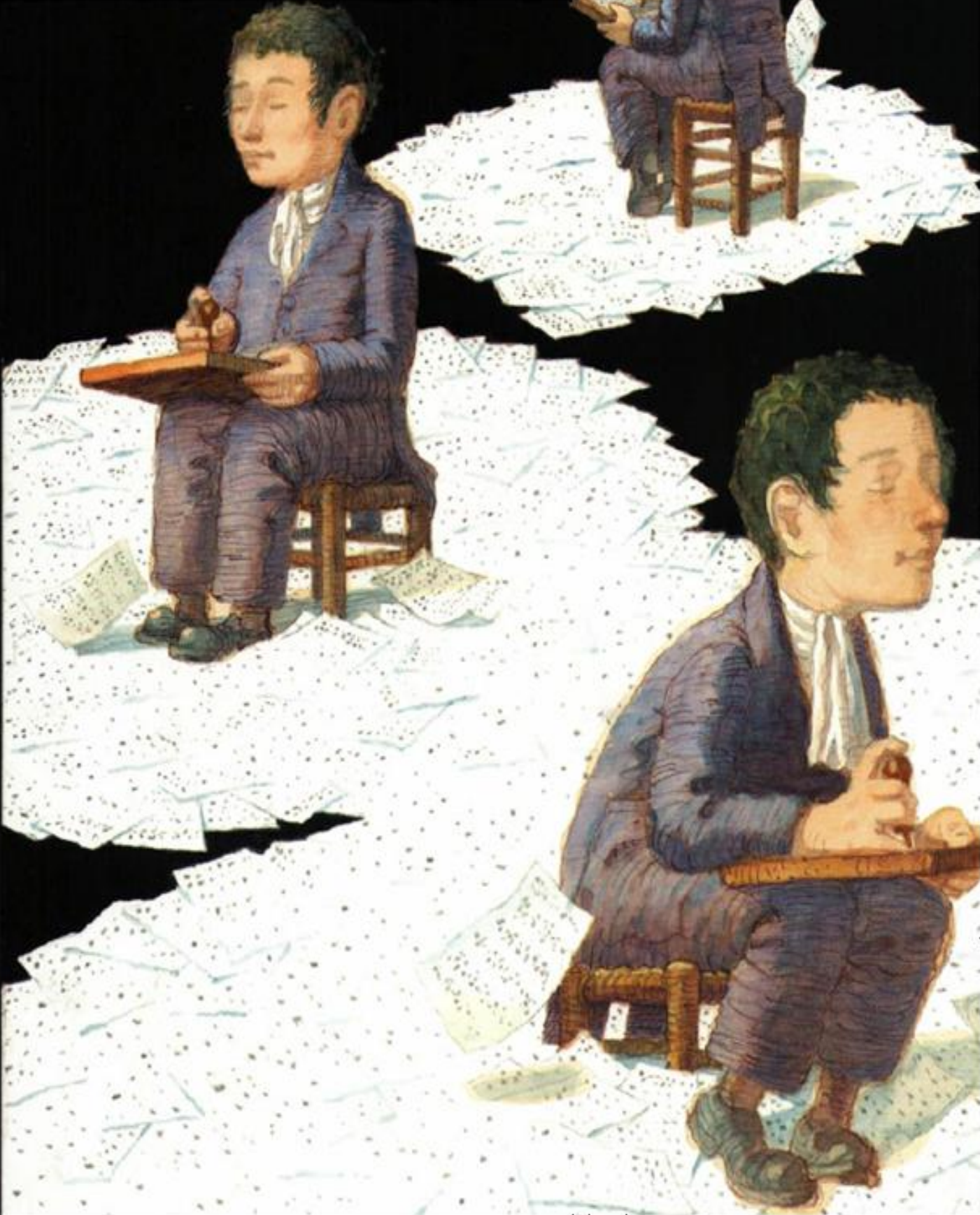
என் முதுகு விறைப்பாகியும் விரல்கள் வலியெடுக்கும் வரை நான்
வேலை செய்தேன்.

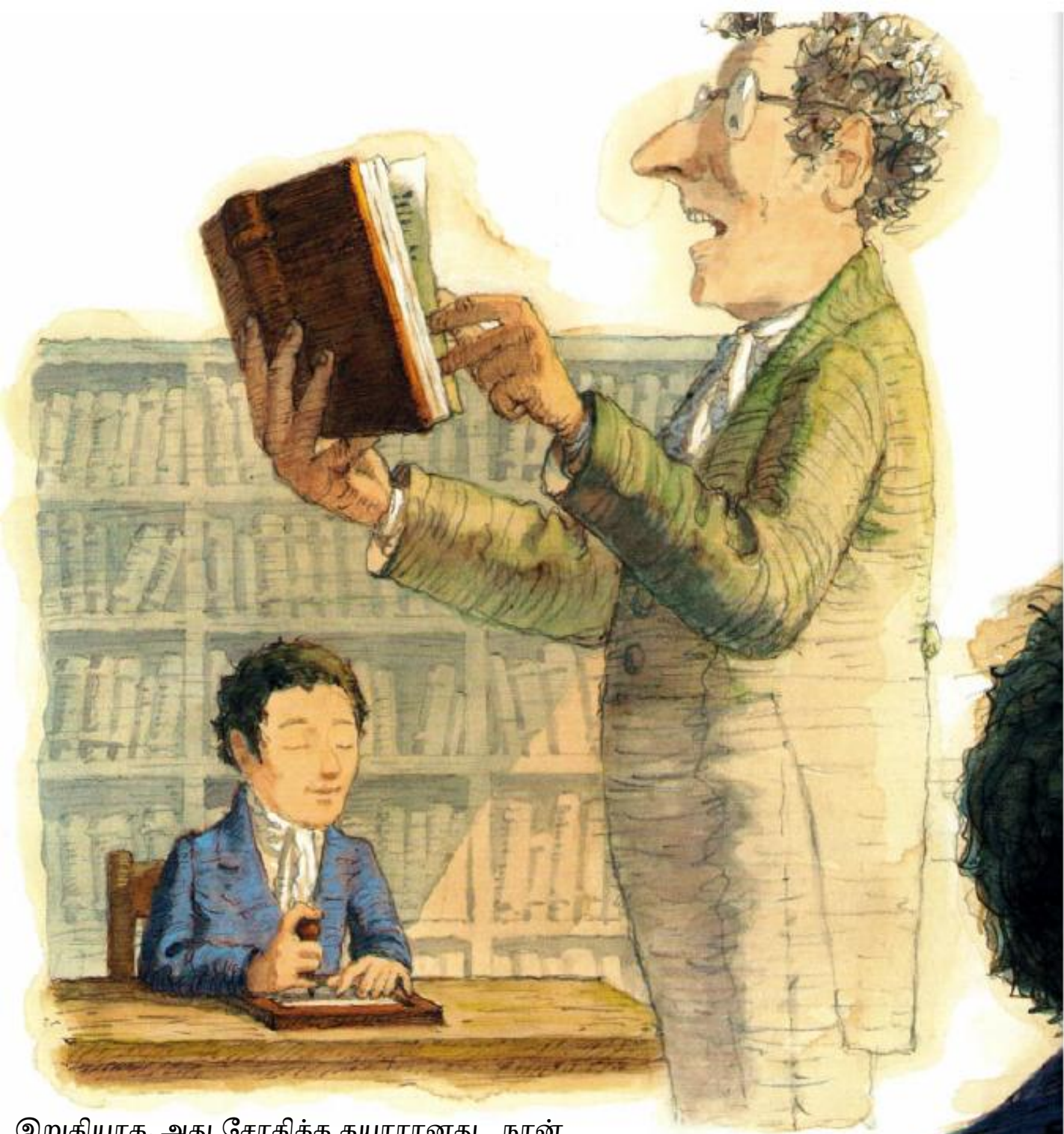
பெரும்பாலும், விடியும் முன்னர் ஒரு சில நிமிடங்கள் தூங்கினேன்.

ஒரு வருடம் கழிந்தது. பின்னர் மற்றொன்று. மேலும்
மற்றொன்று.

அந்த வருட குளிக்காலத்தில், நான் பதினைந்து வயதை
எட்டினேன். நான் அடிக்கடி உடல்நலமற்று இருந்தேன்.
ஆனால் நான் ஓய்வெடுக்கவில்லை

இறுதியாக, அது சோதிக்க தயாரானது. நான் தலைமை ஆசிரியரை அவருடைய சொந்த நூலகத்திலிருந்து நான் முன்பே கேள்விப்படாத புத்தகம் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டேன்.

"தயவுசெய்து, உரத்த குரலில் வாசியுங்கள்." என்றேன் நான்.

"டாக்டர் பிக்னியர் தொடங்கினார். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, நான் குறுக்கிட்டேன்.

"நீங்கள் இன்னும் வேகமாக வாசிக்கலாம், ஐயா." அவர் வாசிக்க வாசிக்க நான், வார்த்தைகளை நகலெடுத்தேன். ஒவ்வொன்றையும் சரியாக எழுத்துக்கூட்டினேன்.

எனது புதிய குறியீடு ஆறு
புள்ளிகளைப் பயன்படுத்தியது,
பகடைக்காய்களில் இருப்பதுபோல
இரண்டு நெடு வரிசையில்
அமைந்திருந்தது. புள்ளிகளின்
ஒவ்வொரு உருவகமும் ஒரு எழுத்தைக்
குறித்தது.
முதல் அத்தியாயத்தின் முடிவை
அடைந்தபோது, “முடிந்தது” என்றார்.

நான் என் பக்கங்களை திரும்பினேன்.
தொடுவதன் மூலம் வாசித்தேன். நான்
முழு அத்தியாயத்தையும் ஓதினேன்.
லூயிஸ். "நீ சாதித்துவிட்டாய்!" என்று
அவர் கத்தினார்.

விடயம் விரைவாக பரவியது. மற்ற மாணவர்கள் அதை முயற்சி செய்ய விரைந்தார். மிக எளிதானது! "அவ்வளவு எளிதானது" "மிக வேகமானதும் கூட!" "நாங்கள் எல்லோரைப் போலவும் வார்த்தைகளை வாசிக்கவும், கடிதங்களையும் எழுதலாம்." என் நண்பர்கள் செய்திகளை பரிமாறிக்கொண்டிருந்த போது, நான், அப்பா அவரது பட்டறையில் கடினமான தோல் பட்டைகள் மீது குனிந்து அதை அவர் பயனுள்ளதாக மாற்றுவதை நினைத்துப் பார்த்தேன். மொத்தத்தில் எப்படியிருந்தாலும், நான் அவரைப் போலவே இருந்தேன்.

ஆசிரியர் குறிப்பு

பெரிய கண்டுபிடிப்பாளர்களின் பட்டியல் ஒன்றை நான் உங்களிடம் கேட்டிருந்தால், அந்த பட்டியலில் யார் இருப்பார்கள்? குடன்பெர்க்? டா வின்சி? எடிசன்? மேலும் பெல், பிராங்க்லின், மார்கோனி, டெஸ்லா, கார்வர், விட்னி, ஹாப்பர் என்று மேலும் வேறு சிலரின் பெயர்களை, அவர்களின் கண்டுபிடிப்புகளின் எண்ணிக்கையையோ, வகையையோ, ஒட்டுமொத்த தாக்கத்தையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு நீங்கள் கருத்தில் கொள்ளக்கூடும்.

ஆனால், கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளும், பள்ளி, உணவகம், ஹோட்டல், மின்தூக்கி, வங்கி அல்லது மற்ற பொது இடத்தில் இருக்கும் போது, ஒரு இளைஞனின் கண்டுபிடிப்பும் உள்ளது என்று உங்களுக்கு தெரியுமா? பிரெயில் என்ற பெயர் அனைவரின் பெரிய கண்டுபிடிப்பாளர்களின் பட்டியலிலும் இடம்பெற தகுதியுடையது. மற்றவர்களைப் போலவே, அவர் ஒரு தோராயமான கருத்தாக்கத்தை (போர்க்களங்களில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு விரல் குறியீடு) உணர்ந்து, என்றென்றைக்குமாக இந்த உலகத்தை மாற்றியமைக்கும் ஒன்றாக அதை வடிவமைப்பதற்கு மிகக் கடினமாக உழைத்தார்.

பிற கண்டுபிடிப்பாளர்களைப் போலல்லாமல், ப்ரெயில், பொதுமக்கள் ஆதரவோ, நிதி உதவியோ இல்லாமல் தனியாக உழைத்த ஒரு இளம் கண்டுபிடிப்பாளர். மாற்றியமைக்கப்பட்ட சிறைச்சாலை கட்டிடத்தில் வாழ்ந்து ஏற்கனவே நுரையீரல் நோயின் ஆரம்ப கட்ட அறிகுறிகளால் பாதிக்கப்பட்ட லூயிஸ் பிரெயிலால், பார்வையற்றவர்களுக்கான வாசிக்கவும் எழுதவும் இன்றும் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் ஒரு முறையை உருவாக்க முடிந்தது. கடந்த பல நூற்றாண்டுகளில், பலர் மீது இத்தகைய நீடித்த மற்றும் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய கண்டுபிடிப்பை இவ்வளவு இளம் பிராயத்தில் யாரும் உருவாக்கியதில்லை.

இது லூயி பிரெயில் பற்றி என் இரண்டாவது புத்தகம். 1994 ஆம் ஆண்டில், எனது ப்ரெயிலின் இளவயது சரிதை, *கிரேட் அச்சீவார்ஸ்: லைவ்ஸ் ஆஃப் த பிசிக்கலி சாலஞ்ட்* என்ற தொகுப்பின் ஒரு பகுதியாக வெளியிடப்பட்டது. அந்த புத்தகம் தகவல்களை தெரிவிக்க வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. அது நன்றாக இருந்தது, நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் மிகச் சமீபத்தில், பொது நூலகங்கள், கல்லூரி வளாகங்கள், விமான நிலையங்களிலும், எடிஎம் இயந்திரங்களிலும் பிரெயில் எழுத்துறுக்களை நான் எதிர்கொள்ளும்போது, என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டது: லூயி பிரெயில்லாக இருப்பது என்பது எத்தகைய உணர்வு? அந்த இளம் பிரஞ்சுகாரரைப் பற்றி நான் படித்த எதுவும், என்னுடை சொந்த விளக்கமும், பிரெயிலின் உணர்வுகளை எனக்கு அனுபவிக்க வழிவகுக்கவில்லை. லூயி பிரெயில்லாக இருந்தது எத்தகையது? இந்த கதை, இத்தகைய கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லும் முயற்சியே.

பிரெய்லை பற்றி
மேலும்:

கே: பிரேய்லேயின் லுயிவின் கண்டுபிடிப்பு ஏன் முக்கியமானது?

ப: ஹெலன் கெல்லர், ப்ரெய்லை, அச்சடிக்கும் பத்திரிகை கண்டுபிடிப்பாளரான குடன்பெர்க்குடன் ஒப்பிட்டார். குடன்பெர்க்குக்கு முன், எழுத்தறிவு (வாசிப்பு மற்றும் எழுத்து) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலருக்கு சொந்தமானதாக இருந்தது. மில்லியன்கணக்கான சாதாரண மக்கள், பெரும்பகுதி விடுபட்டு இருந்தனர். ஆனால், அச்சிடும் இயந்திரம் வந்தது, திடீரென்று, அனைவரும் புத்தகங்களை அடையும், கற்றுக்கொள்ளும் சுதந்திரமும், கருத்துக்களை பரிமாற்றவும், தங்கள் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தவும் அது உதவியது. லூயிஸின் கண்டுபிடிப்பிற்கும் இது உண்மைதான்: ப்ரெய்லுக்கு முன், பார்வையற்றவர் வாசிப்பு மற்றும் எழுதுவதிலிருந்து விலகி நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். பிரெயில் அமைப்பு எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிட்டது.

**கே: எப்பொழுது பிரெயில் முறை
படிக்க எழுத அதிகாரப்பூர்வமாக
ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது?**

ப: பாரிஸில் உள்ள பார்வையற்ற இளைஞர்களுக்கான ராயல்
இன்ஸ்டிடியூட்டில் உள்ள மாணவர்கள் உடனடியாக
பிரெயிலியைப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தனர், ஆனால் லூயிஸ்
இறந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1854 வரை இது
அதிகாரப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அந்த
நேரத்தில், ப்ரெய்லின் பயன்பாடு ஐரோப்பா முழுவதும் மற்றும்
வட அமெரிக்காவிலும் பரவியது. ஆனால் அதன்
அதிகாரப்பூர்வ நடைமுறை, ஐரோப்பாவில் படிப்படியாகவும்
வேகமாகவும் நடந்தது. அமெரிக்கா 1932 வரை பிரெயிலை
அதிகாரப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

**கே: பிரெய்ல் குடும்பம் லூயிஸ் மீது
தேரியம் மற்றும் பச்சாத்தாபம்
காட்டியது. அது அசாதாரணமானதா?**

ப: ஆம், அது நிச்சயமாக. 1800 களில் ஆரம்பகாலங்களில் ஒரு குடும்பத்தின் பிழைப்பு அதன் உறுப்பினர்களின் தினசரி உழைப்பின் பங்களிப்பைச் சார்ந்து இருந்தது. குருடு, செவிடு அல்லது இல்லையெனில் உடல் குறைபாடு உள்ள குழந்தைகள் பெரும்பாலும் கைவிடப்பட்டும் அல்லது பணத்திற்காக ஆடல், பாடல், மற்றும் சர்கஸ் விலங்குகளைப்போல் தந்திரங்கள் செய்ய நாடோடி "மாஸ்டர்" க்கு வழங்கப்பட்டனர். லூயி அத்தகைய தலை விதியை தவிர்க்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்த, அவருடைய குடும்பம் அவருடைய சுதந்திரத்தையும் கல்வியையும் ஊக்கப்படுத்தியது.

கே: லூயிஸ் வாழ்க்கையில் இசை எவ்விதத்தில் பங்கு வகித்தது?

ப: லூயி செலோ மற்றும் ஆர்கன் வாத்தியங்களை வாசிப்பதில் தேர்ந்தவராக இருந்தார். மேலும் பாரிசில் இரண்டு பெரிய தேவாலயங்களில் ஆர்கன் இசைக் கருவியை தொழில்முறையாகவே வாசித்தார். அவர் குப்விரேவில் அருகில் பியானோக்களுக்கு சுருதி சேர்த்தும் கொடுத்தார். ஏனெனில் இசைத்தல் பார்வை இழந்தவர்களுக்கான சில தொழில்முறை விருப்பங்களில் ஒன்றாகும், ஏனெனில் பார்வையுள்ளவர்களுக்கு இதில் எந்தவொரு எதிர்ப்பும் இல்லையென்பதாலும். லூயிஸ், இசைக்கும் தனது குறியீட்டு அமைப்பை உருவாக்க முன்னுரிமை அளித்தார். இதன் விளைவாக, அவரது இசைக் குறியீடு உடனடியாக பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

கே: லூயி வேறு என்ன கண்டுபிடித்தார்?

ப: லூயிஸ் ப்ரேய்லைப் பயன்படுத்தி இசை, கணிதம் மற்றும் மேப்பிங் ஆகியவற்றில் புத்தகங்களை வெளியிட்டார். அவரது நண்பர் அலெக்ஸாண்ட்ரே ஃபோர்னியரின் உதவியுடன், அவர் raphigraphy ராபிகிராஃபியை உருவாக்கியிருந்தார் (டெகாபாயின்ட் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது). பார்வையற்றவர்களும் பார்வையுள்ளவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் எழுத எதுவாக்கும் ஒரு முறை., பார்வையிழந்த இசைக்கலைஞரும் மெக்கானிக்குமான பியர் ஃப்ரூகால்டுடன் சேர்ந்து டாட்-மேட்ரிக்ஸ் பிரிண்டர் என்ற அச்சடிக்கும் இயந்திரத்தின் முந்தைய பதிப்பாக கொள்ளப்படும், தட்டச்சு இயந்திரம்

கே: லூயிஸ் தனது முதல் செயல் விளக்கத்திற்குப் பின்னர் பிரெயில் அமைப்புக்கு என்ன மாற்றங்கள் செய்தார்?

ப: லூயிஸ் குறியீட்டின் முந்தைய பதிப்பில் கேப்டன் சார்லஸ் பார்பெரியின் "நைட் ரைட்டிங்" முறையில் பயன்படுத்திய கோடுகளையும் பயன்பாட்டில் கொண்டிருந்தது. ஆனால் லூயிஸ் அதைத் தொடர்ந்து சீர்படுத்திகொண்டிருந்ததால், அவர் கோடுகள் மற்றும் கூடுதல் எண்கள், நிறுத்தற்குறிகள் மற்றும் இசைக் குறியீடுகள் ஆகியவற்றை அகற்றினார். டாக்டர் ஆண்ட்ரே பிக்னேருக்கு தனது பணியைக் காட்டிய ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் 1829 ல் அவர் புத்தகம் ஒன்றை வெளியிட்டார்: "*மெத்தட் ஆஃப் ரைட்டிங் வோர்ட்ஸ், மியூசிக், அண்ட் பிளைன் சாங்க்ஸ் பை மீன்ஸ் ஆஃப் டாட்ஸ், ஃபார் யூஸ் பை பிளைன்ட் அண்ட் அரேன்ஞ்ட் ஃபார் தெம்*" (பார்வையற்றவர்கள் உபயோகிக்க மற்றும் அவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட புள்ளிகளைக்கொண்டு வார்த்தைகள், இசை மற்றும் பாடல்கள் எழுதும் முறை). இந்த புத்தகத்தில் அடிப்படையில் இன்றும் பயன்படுத்தப்படும் அதே பிரெயில் முறை தான் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கே: லூயிஸ் தனது படிப்பை முடித்த பிறகு என்ன நடந்தது?

ப: அவரது சொந்த படிப்பை முடித்த பின்பு லூயிஸ் பாரிசில் இருந்தார் மற்றும் பார்வையற்ற இளைஞர்களுக்கான அரசு கல்லூரியில் ஒரு உதவி ஆசிரியராக ஆனார். 1833 இல், அவர் பூரணமாக பேராசிரியராகி, வரலாறு, இலக்கணம், புவியியல் மற்றும் கணிதத்தை கற்பித்தார். (குணப்படுத்த முடியாத) காசனோய் பாதிப்படைந்திருந்ததைக் கண்டறியப்பட்ட பின்னரும், அவர் கற்பிப்பதைத் தொடர்ந்தார், ஓய்வெடுக்கவும் குடும்பத்தினரைக் காணவும் அவரது வீட்டிற்கு எப்போதாவது சென்று வந்தார். அவர் தனது நாற்பத்தி மூன்றாவது பிறந்த நாளின் இரண்டு நாட்களுக்கு பின்னர் இறந்தார் மற்றும் குப்விராயில் புதைக்கப்பட்டார். 1952 ல், அவரது இறப்பின் நூறாவது ஆண்டு நிறைவடைந்தபோது, அவரது உடல், பிரான்சின் மகத்தான ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் கடைசி ஓய்வு இடமான பாரிசில் இருக்கும் பாந்தியனுக்கு மாற்றப்பட்டது.

கே: ப்ரெய்ல் டிஜிட்டல் யுகதின் வேகத்திற்கு எங்கனம் ஈடுகொடுத்தார்?

ப:தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள் வியத்தகு முறையில் பார்வைக் குறைபாடுள்ள தனிநபர்கள் படிக்கவும் எழுதவும் உபயோகிக்கும் உபகரணங்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் வகைகளை மேம்படுத்துகின்றன. இந்த சிறப்பு சாதனங்களை அடைவது ஒரு சவாலாகவே உள்ளது. இருப்பினும், பார்வையற்றவர்களுக்கான அமெரிக்க அறக்கட்டளை, பார்வையற்றவர்களுக்கான தேசிய கூட்டமைப்பு மற்றும் பார்வையற்றவர்கள் மற்றும் உடல் ஊனமுற்றோருக்கான தேசிய நூலக சேவை போன்ற நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து கவனமேற்கின்றன. சில எடுத்துக்காட்டுகளாக: பாரம்பரிய ஸ்லேட் மற்றும் ஸ்டைலஸ் ஆகியவற்றிற்கு மாற்றாக வலங்கும் மின்னணு ப்ரெய்ல் குறிப்பெடுக்க உதவும் கருவி, (ப்ரெய்ல் நோட் டேக்கர்ஸ்), கணினித் திரையில் தோன்றும் தகவலை ப்ரெய்ல்லில் வலங்கும் ப்ரெய்ல் காட்சித்திரை தொழில்நுட்பம், கணினி சாதனங்களிலிருந்து தகவல்களை அச்சு நகளாக அச்சிட உதவும் ப்ரெய்ல் அச்சப்பொறிகள், மேலும், பார்வையுள்ள மற்றும் பார்வையற்ற நபர்கள் இருவரும் வாசிக்கக்கூடிய புத்தகங்கள் புத்தகங்கள் மற்றும் பத்திரிகைகளை ப்ரெய்லிலும், ஒலி வடிவிலும் பெற முடிந்த டிஜிட்டல் நூலகங்கள், அதே போல். பல ஸ்மார்ட்போன்கள் மற்றும் டேப்லெட்டுகள் பொதுவான உரையை, பேச்சு நடையாகவோ, ப்ரெயிலுக்கோ மாற்றியமைக்கும் தெரிவுகளை வலங்குகிறது.

லூயிஸ் பிரெயிலைப் பற்றி மேலும் அறிய:

- Bryant. Jennifer F. Louis Braille: Teacher of the Blind. New York: Chelsea House. 1994.
- Freedman. Russell. Out of Darkness: The Story of Louis Braille. New York: Clarion Books. 1997.
- Mellor. C. Michael. Louis Braille: A Touch of Genius Boston: National Braille Press. 2006.
- afb.org/louisbraillemuseum: thorough summary of Braille's life and work with archival images and photographs.
- books.google.com/books?id=V_O3xIE2XeBC: link to the script of the dramatic play Braille: The Early life of Louis Braille by Lola H. Jennings and Coleman A. Jennings. Woodstock. IL: Dramatic Publishing. 1989.
- Braillebug.org: teaches sighted children about Braille and gives links for educators and parents.
- coupvray.fr: French-language site with visitors' information, directions, links, and photos of Braille's home in Coupvray.

பிரெயிலைப் பயன்படுத்துவது பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள:

- Jeffrey. Laura S. All About Braille: Reading by Touch. Berkeley Heights. NJ: Enslow Publishers. 2004.
- afb.org The American Foundation for the Blind 'removes barriers, creates solutions, and expands possibilities so people with vision loss can achieve their full potential.
- loc.gov/nls/reference/factsheets/braille.html: The National Library Service for the Blind and Physically Handicapped. Library of Congress, provides a free-loan program for Braille and recorded books and magazines.
- nbp.org: The National Braille Press is a nonprofit publisher that promotes literacy and information access for blind children.
- nfb.org: The National Federation of the Blind “advocates for the civil rights and equality of blind Americans, and develops innovative education, technology, and training programs.”
- pbskids.org/arthur/print/braille: Marc Brown’s Arthur character educates young people about blindness. Pages include an instant Braille translator.

லூயிஸ் படிக்க
விரும்பினான்.
ஆனால்
பார்வையற்ற
குழந்தைகளுக்கு
புத்தகங்கள்
இல்லை.
அதனால் தொடு
உணர்வால்
வாசிக்கக்கூடிய
ஒரு
எழுத்துருக்க
ளை அவர்
கண்டுபிடித்தார்.
ஒவ்வொரு
எழுத்தும், ஆறு
மேல் எழும்பிய
புள்ளிகளை
மட்டுமேக்கொ
ண்டு
உருவாக்கப்பட்
டது. இப்போது
புத்தகங்களின்
உலகம்
அவருடைய
விரல் நுனியில்
இருந்தது. . . .

